

1

αναζητώντας την
Αρμονία
αναρρίχηση στην Βαράσσοβα
και τα Μετέωρα

Επιμελείται
ο **ΑΡΗΣ**
ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
arithéo@otenet.gr

Κείμενο, φωτογραφίες:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ*

Η ιδέα ήλθε στον εσωτερικό τοίχο του δυτικού Λονδίνου που πάμε οικογενειακά για αναρρίχηση. Φλεβάρης, γκριζες μέρες, μεγάλες νύχτες, και κρύα δάκτυλα, παρ' όλη τη θέρμανση της αίθουσας. Την άνοιξη θα πάω για αναρρίχηση στην Ελλάδα! Καλός καιρός, ήλιος, χρώμα και απαραίτητα διαδρομές με πολλές σχοινιές. Έχω μάθει αναρρίχηση στις Άλπεις που οι διαδρομές είναι μεγάλες. Είχα 2-3 δύσκολα χρόνια με τραυματισμούς πρώτα σε μια αναρρίχηση στο Σαμονί και τον επόμενο χρόνο κατά τη διάρκεια της πορείας με το γιο μου Γιάννη από το Σαμονί στο Ζερμάτ. Όμως από τον περασμένο Σεπτέμβρη έχω βρει λίγο τη φόρμα μου. Με το Γιάννη κάναμε τη διαδρομή Αναβρυτή-Εξωχώρι Καρδαμύλης πάνω από τον Πενταδάκτυλο του Ταυγέτου σε μια δόση 19 ωρών και μετά την κλασική κορυφογραμμή της Βαράσσοβας.

Μάρτης, καιρός να οργανώσω το ταξίδι! Στέλνω ένα μήνυμα στο Martial Dumas (<http://www.haglofs.com/fi/en/friends-and-stories/friend/friend-martial-dumas>). Τι λες για αναρρίχηση στη Βαράσσοβα-Μετέωρα το Μάη; Έχει πέσει στα χέρια μου ο οδηγός του Άρη Θεοδωρόπουλου- ο πρώτος με τις καλύτερες διαδρομές από όλη

την Ελλάδα. Βάζω και το τοπογραφικό του «Ταξίδι των Αργοναυτών» στο μήνυμα -μου αρέσει το όνομα! Είσαι καλά σκέφτομαι: Δεν έχεις κάνει κάτι τέτοιο για 3 χρόνια! Πατάω το κουμπί του υπολογιστή! Μαρσιάλ: 10 διαδρομές στο El Caripan, Παταγονία, νέες διαδρομές στα Ιμαλάια, στην Dru, και τελευταία καινούργια διαδρομή στο Grand Capucin με δυο σχοινιές 8α στα 3800μ. Αυτά λένε λίγο, ο Μαρσιάλ αγαπάει τα βουνά και δεν βιάζεται να κατέβει στις κοιλάδες και στην καθημερινότητα. Είναι η φυσική γραμμή λέει και όχι η δυσκολία που κάνει τη διαδρομή! Αν και βέβαια πολλές φυσικές γραμμές έχουν δυσκολία!

Συναντιόμαστε στο αεροδρόμιο της Αθήνας και περνούμε το δρόμο για Πάτρα, περνάμε τη γέφυρα του Ρίο, και να! εκεί είναι η Βαράσσοβα με το προφίλ της κλασικής κορυφογραμμής να σηκώνεται από τη θάλασσα. Το απόγευμα, όταν ετοιμαζόμαστε για την πρώτη αναρρίχηση αρχίζει να βρέχει. Τι ατυχία! Εικόνες από τον περασμένο Ιούλη στο Σαμονί έρχονται στο μυαλό. Σε 3 εβδομάδες είχε μόνο 2 καλές μέρες! Δεν μπορεί, εδώ είναι Ελλάδα τέλη Μάη! ΕΛΕΟΣ! Σταματάει, κάνουμε την «Generali» που ήταν στεγνή. Το «πετάλι» στην ψαροταβέρνα του Χρήστου είναι ακόμα πιο νόστιμο μετά από λίγη αναρρίχηση. Χαίρεται που με ξαναβλέπει μετά από το καλοκαίρι και η χαρά είναι αμοιβαία. Την άλλη μέρα κάνουμε τον Πύργο -λίγο σιγά για να κρατήσω δυνάμεις για τους Αργοναύτες. Ο Μαρσιάλ θέλει να δοκιμάσει τις κλασικές διαδρομές και κάνει ελεύθερα την Batman, την Πεταλούδα, το Χρέος και την Αράχνη στη σειρά. Είναι ευχαρίστηση να τον βλέπεις να κάνει τις κινήσεις με τόση ακρίβεια και δύναμη -ένα είδος τέχνης. Ο Χρήστος φτιάχνει ένα ακόμα φανταστικό «πετάλι». Στην περιοχή ξέρουν από ψάρια και επίσης ξέρουν πώς να τα φτιάχουν! Τι να τα κάνεις τα πεντάστερα εστιατόρια του κόσμου όταν δεν φτιάχνουν «πετάλι»! Η συζήτηση είναι γύρω από την ιστορία των διαδρομών και τους πρωταγωνιστές. Επίσης και για προβλήματα όπως η αφαίρεση μιας ασφάλειας στην Batman που ίσως καταδικάσει αυτή την ιστορική διαδρομή να μην επαναλαμβάνεται συχνά.

Ημέρα ξεκινάει καλά, καλός καιρός με λίγα σύννεφα, τέλεια για τους Αργοναύτες. Ξεκινάμε λίγο μουδιασμένοι στην αρχή. Μετά οι σχοινιές τελειώνουν η μια μετά την άλλη, το έδαφος απομακρύνεται από το πόδι μας και η θέα ανοίγει. Δεν μιλάμε πολύ στην αναρρίχηση με το Μαρσιάλ, 2-3 λέξεις τη σχοινιά, «OK», «ασφαλίζω», «OK», και οι σχοινιές πηγαίνουν η μια μετά την άλλη. Το πρώτο κομμάτι τελειώνει και φτάνουμε στην αρχή του δεύτερου. Τι ώρα είναι: 12.00, 4 ώρες μέχρι εδώ! Πολύ καλά, ημέρα είναι μπροστά μας. Όχι! Η πιο δύσκολη σχοινιά είναι μπροστά! Ξεκουραζόμαστε, λίγο τυρί, λίγο ψωμί, σοκολάτα και νερό. Η αναρρίχηση ξεκινάει πάλι, εύκολα στην αρχή, μετά η 6α σχοινιά, και φτάνουμε στην 7α+. Ο Μαρσιάλ την κάνει ελεύθερα, εγώ τα καταφέρνω με κάποιο τρόπο. Μετά η 8α, προσοχή! Η δεξιά μεριά του βράχου έχει εξασθενήσει πιθανόν από τη

1. Στην Κορυφή της Βαράσσοβας.

2. Ασφαλίζοντας τον Martial σε μια σχοινιά 7a+ στους «Αργοναύτες».

3. Από την καμινάδα του «Πιλλιέ των Ονείρων».

βραχύπτωση που έχει γίνει κοντά στο ρελέ προς το τέλος της σχοινιάς δεξιά. Πλησιάζουμε στο τέλος. Η λιμνοθάλασσα του Μεσολογίου φαίνεται καθαρά, και η ακρογιαλιά στο Κρουενέρι σαν από αεροπλάνο. Φτάνουμε στην κορυφογραμμή! 8 ώρες. Φωτογραφίες, χαμόγελα, θέα, και λίγη ανακούφιση από μένα. Ίσως οι τραυματισμοί είναι παρελθόν! Ήμουνα εδώ με το Γιάννη το Σεπτέμβρη, αλλά φτάσαμε νύχτα και η μόνη θέα ήταν τα φώτα στην πεδιάδα -αυτή ήταν μια άλλη περιπέτεια. Ξεκινάμε για Άνω Βασιλική, ο Μαρσιάλ κυνηγάει τα αγριοκάτσικα -τους μόνιμους αναρριχητές της Βάρασσοβας- με τη φωτογραφική μηχανή. Να εδώ είναι το πηγάδι και μετά το μονοπάτι. Χανόμαστε! Αν είναι δυνατόν! Φτάνουμε στην Κάτω Βασιλική σε 3 ώρες! Πίσω στο Κρουενέρι τα μάτια του Γιώργου, αδελφού του Χρήστου, αστράφτουν από χαρά. Μας πιάνει το χέρι και το σφίγγει με ειλικρίνεια. Ο Μαρσιάλ δοκιμάζει τηγανιτές πατάτες με φέτα και συμφωνεί ότι είναι ό,τι πρέπει μετά από τους Αργοναύτες. Ψάρι, κουβέντα, και ανθρώπινη ζεστασιά που μόνο σε μικρά μέρη τη βρίσκεις.

Την άλλη μέρα ο καιρός αλλάζει και δείχνει τα δόντια του! Χαιρέταμε το Χρήστο και φεύγουμε, Αργίτιο, Γιάννενα, Έγνατι, έξοδος για Καλαμπάκα-Μετέωρα, στροφές. Όταν τα Μετέωρα φαίνονται, ο Μαρσιάλ δεν κρατιέται, σταμάτα λέει! Σταματάω το αυτοκίνητο, τρέχει με τη μηχανή στο χέρι για φωτογραφίες. Το λεωφορείο που περάσαμε με «ελληνική προσπέραση» πριν μας περνάει πάλι, δεν πειράζει τώρα έχουμε φτάσει. Στο ξενοδοχείο που μας έγκλεισε ο Χρήστος μέσω φίλων και γνωστών μας υποδέχεται μια νεαρή Ελληνίδα με κλασική ομορφιά. Αυτή που βλέπεις στα αγάλματα στα μουσεία της Αθήνας. Το ξέρει, ντύνεται και φτιάχνει τα μαλλιά της ανάλογα. Πέφτω να ξεκουραστώ από τους Αργοναύτες και την οδήγηση. Ο Μαρσιάλ δεν μπορούσε να καθίσει κάτω. Με τη μηχανή στο χέρι και τον οδηγό, κοιτάει τους πύργους με ενθουσιασμό! Το βραδάκι στο δρόμο για φαγητό με παίρνει και μου δείχνει τις διαδρομές. Η Action Direct μου λέει. Κατάλαβα, δεν είμαι έτοιμος λέω. Ας δοκιμάσουμε το Πιλλιέ της Βροχής. Το είχε προτείνει ο Κώστας που δουλεύει στον τοίχο στο Λονδίνο, μέλος της νέας γενιάς που έφυγε για το εξωτερικό λόγω κρίσης. Μου είπε είναι καλοσφαιλισμένη και εύκολη και καλή εισαγωγή στο στυλ των Μετεώρων. Τα τελευταία λόγια δεν τα είχα καταλάβει. Την άλλη μέρα είχα ένα γρήγορο μάθημα. Είναι απίστευτο, είσαι σοβαρός ότι τα χαλίκια θα κρατήσουν: Βάζεις 30% του βάρους σε ένα, θα φύγει! κρατάει. Μετά βάζεις το 70%, ΘΑ ΦΥΓΕΙ ΣΙΓΟΥΡΑ!, τίποτα δεν συμβαίνει. ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ! Η διαδρομή τελείωσε και κανένα χαλίκι δεν έφυγε, ακόμα δεν το πιστεύω. Ευχαριστήθηκαμε θέα από την κορυφή της Ντούπιανης και φυσικά βάλαμε τα ονόματά μας στο βιβλίο. Την επόμενη μέρα πήγαμε στην Ιντεραμερίκαν. Θέλαμε να δούμε πάες κανείς αισθάνεται άμα πραγματικά χρειάζεται να πατήσει τα χαλίκια. Μετά από τις δυο πρώτες σχοινιές άρχισα να το διασκεδάζω. Τα χαλίκια κρατάνε, το ίδιο και τα βότσαλα. Η αναρρίχηση είναι τεχνική, με όμορφες κινήσεις, και με σημασία πώς διαλέγεις το δρόμο και πώς κρατάς τα

4

5

πιασίματα. Πραγματική μελωδία! Κατάλαβα τι σημαίνει στυλ Μετεώρων, μοναδική εμπειρία. Ξέχασα τη θέα και συγκεντρώθηκα στην αναρρίχηση που ήταν πιο συναρπαστική. Ο Μαρσιάλ, εν τω μεταξύ, απέκτησε μια καινούργια μανία. Έβγαζε φωτογραφίες τα ρελέ με ένα κρίκο και έλεγε με χαμόγελο, στυλ Μετεώρων! Μερικά πρέπει να μείνουν για την ιστορία! Την τελευταία μέρα πήγαμε στο Πυλιέ των Ονειρών. Ο οδηγός είχε μια μουσική νότα για τη διαδρομή. Δεν έχει μεγάλη δυσκολία, αλλά η φυσική γραμμή είναι φανταστική, καθαρή και οπτικά τέλεια. Κάναμε τις σχοινιές τη μια μετά την άλλη, ενθουσιασμένοι, με αρμονία! Τις δυο δύσκολες σχοινιές τις κάναμε σε μια. Οι τουρίστες μας βγάζανε φωτογραφίες από το δρόμο. Πού ξερεις πού θα τις δείχνουν; Στην Ιαπωνία, στην Αμερική, στην Κίνα, ίσως στο Αιγάλεω!

Φτάσαμε στην κορυφή, με εκπληκτική θέα στα Μετέωρα και γράψαμε τα ονόματά μας στο βιβλίο. Μετά κάναμε τα ραπέλ στον «κρεμαστό κήπο των Μετεώρων» -άλλο ένα διαμάντι της φύσης. Στην επιστροφή περάσαμε από το διέδρο της «Σχιζοφρένειας» και φυσικά την κοιτάξαμε με ενδιαφέρον. Πιο κάτω ο Μαρσιάλ μου λέει. Τώρα ξέρω ότι τα χαλίκια δεν φεύγουν εύκολα, το μυαλό μου το λέει, αλλά τα χέρια μου κρατάνε τα πιασίματα 10 φορές πιο δυνατά από ότι συνήθως. Γελάσαμε, στυλ Μετεώρων, λέμε μαζί.

Το απόγευμα φεύγουμε για Αθήνα. Περνάμε από τις Θερμοπύλες και η συζήτηση γυρίζει στο Λεωνίδα και τους 300. Ο Μαρσιάλ βλέπει τον Παρθενώνα από μακριά φωτισμένο και την άλλη μέρα πρωί φεύγει για Γενεύη. Εγώ μένω μια ακόμα μέρα να κάνω το πατριωτικό μου καθήκον με τη γραφειοκρατία. Την άλλη μέρα στο αεροπλάνο που απογειώνεται, κλείνω τα μάτια και οι τελευταίες μέρες πλημμυρίζουν το μυαλό. Θα το ξανακάνω λέω, άνοιξη αναρρίχηση στην Ελλάδα! Πάρα πολλές διαδρομές να γίνουν ακόμα. Το «Φωτεινό Μονοπάτι» στην τριγωνική ασπίδα της Βαράσοβας με τη σχοινιά στο λευκό τοίχο και τις 68 σχοινιές στο τέλος. Η Action Direct, η πιο δύσκολη διαδρομή στα Μετέωρα, περιμένει. Ίσως την επόμενη φορά να είμαι έτοιμος. Καταλαβαίνω το στυλ των Μετεώρων τώρα καλύτερα!

4. Ο Μαρσιάλ αναπαύεται στο θρόνο του πριν τη σχοινιά 6c, Interamerican.

5. Η Θέα από τη διαδρομή το «Ταξίδι των Αργοναυτών».

6. Η Christine Remy στη διαδρομή Κένταυρος, Βαράσοβα.
Φωτο: Claude REmy

* Ο Γιώργος Παπαδόπουλος ζει στο Λονδίνο και εργάζεται ως καθηγητής Θεωρητικής Φυσικής στο πανεπιστήμιο King's College London.